

Lá thư bạn đạo
Nghệ sĩ Tiên sĩ Bạch Tuyết
Sài gòn, 2001

[18]

Hạt bụi thiêng

-ooOoo-

"Ôi cuộc đời! Đây phong ba, giữa lòng người..."; "... Chồn trần ai đây mưa gió bão giông thương hải tang điền...", "Đời nhiều ngõ hẹp hang sâu. Non cao biển thăm biết đâu mà dò".

Khúc hát, lời ca, bài thơ, bức họa... làm gì, ở đâu, thời nào cũng là những xót xa cay đắng hờn trách thể nhân than thở - cuộc đời. Hai từ ngắn ngủi thôi nhưng bao trùm Đông Tây kim cổ làm tiêu tốn bao trang giấy, hao tổn bấy nhiêu tinh lực của các nhà văn, các học giả, các Thiền sư... giữa vách núi cội cây, nơi thâm sâu núi rừng hay hàng quán mái hiên chốn đông đúc phố thị, nơi cuối bãi đầu ghềnh chòi hoang neo vãng hoặc kinh thành tráng lệ, điện ngọc cung vàng, xe ngựa thênh thang. Đâu đâu cũng cảm cũng nhận cũng thấy cũng nghe "Đời là bể khổ", "Bê trần ai theo chúng lợi ra khơi, mấy mươi năm nào giận, nào thương, nào khóc, nào cười, lăn lóc vỡ tuồng trong vũ trụ...". Cuộc đời dâu bể đời đời, lòng người sâu cạn bất chợt nắng sớm mưa mai đã dẫn vật Nguyễn Du khiến Đoàn trường Tân thanh dây sắt dây đồng tay Kiều rướm máu. Nghẹn ngào tấu lên khúc tương tư đầu dải phong trần hoa phai lá nhạt, trầm luân điệu oán Giang Nam liễu khóc, tùng đau, bụi hồng già biệt... Và rồi :

*"Trăm năm kết cục đều như thế,
Ngoảnh lại mệnh mông đám bụi mù".*

Những chờ, những đợi, những hẹn hò gió trúc sương mai thêm nặng nề da diết, cay đắng nỗi niềm biệt ly sâu, cười đau khóc hận khi lỡ chuyến đò chiều cầu duyên gãy nhịp, chiếc đàn tình long phím chùng dây :

*"Một kiếp đã thề cùng dạ thắm,
Trăm năm đành phụ với đầu xanh".*

Người - vật, vương tướng - đê đô, quý là mây, đẹp là mây, uy quyền vững chãi là mây, vẫn thất bại bó tay trói mình theo quy luật của muôn đời tử biệt sinh ly, tường ngã rêu phong bụi hồng có úa. Tiếng tiêu điệu sáo ngón đàn rồi cũng thay xoang đôi nhịp.

Cô má đỏ môi hồng thành mẹ bồng cháu bé, người bạn để trái đào giờ gọi cụ thưa ông! Cuộc đời, hạt bụi, thời gian... đến, đi, qua, lại trong cái khoảng không gian vô tận, nỗi chìm xuôi ngược đau đớn, thương tâm, bụi ngùi, cảm khái. Đã từng có biết bao triều đại, dân tộc, bao nhân cách, tâm hồn chịu trầm luân khổ ải, bật tiếng kêu thương ai oán nào nùng, lưu lạc chơi vơi giữa đêm trường thế kỷ. Tiếng lòng cất lên vơi vơi thể

lượng, chân thành, bi thiết ngộ cùng mây ngàn gió núi hạt bụi non cao, mà tri âm khúc bi ca vắng dạng, tri kỷ điệu thức hải mã mãi bật tâm...

*"Hận xưa khôn hỏi trời già
Nỗi oan phong vận, mình ta buộc vào "
(Thơ chữ Hán của Nguyễn Du)*

Cho đến một ngày, tính đến nay đã trên hai ngàn năm trăm năm. Ngày hoa nở suối reo chim ca cô hát, toàn thể vũ trụ rực rỡ vui mừng chào đón sự ra đời của sinh vật Người được kết tinh bằng những hạt bụi thiêng quý hơn vàng hơn ngọc. Ngày đức Phật ra đời! Giờ đây còn hơn ba mươi tháng nhân loại bước vào năm thứ hai ngàn của chu kỳ đầu tiên sau Tây lịch. Thêm một lần Phật tử trên toàn thế giới cảm động hân hoan đón chào ngày sinh của đức Thích Ca Mâu Ni. Người cũng từng được sinh ra như mọi con người trên trái đất, và quy luật hóa thành đền chu kỳ tan hoại cũng chuyển lưu từ hạt bụi. Phật tử chúng ta chào đón Người đồng nghĩa với niềm vui khi nhận ra ánh sáng thiện lương đang ngự trị giữa trái tim mình.

Theo bước chân Người, chúng ta hướng về chánh pháp. Mọi nguyên nhân gây đau khổ cho con người, làm cách nào con người vượt qua nỗi khổ tìm cho mình con đường giải thoát, hành trình của hạt bụi trong quá trình tiến hóa của muôn loài, từ sinh vật nhỏ nhất không thể nhìn thấy bằng mắt cho đến những khối vật chất lớn lao vô biên đang thường hữu có mặt và biến mất để rồi tái hiện lại trên vũ trụ bằng vô số các dạng sắc tướng khác nhau... đã được Người phân tích, lý giải đến rất ráo, đề từ đó cuộc đời vốn được ví như là biển khổ sông mê, trầm luân khổ ải, không còn làm cho con người mê muội sợ sệt, hoang mang hốt hoảng; trái lại giúp cho con người có thời gian ngắm nhìn mình, quan sát thế gian, làm những cuộc so sánh tự thân. Qua đó sống với cuộc đời đẹp hơn, chân thật hơn, cần mẫn đáng yêu hơn. Cùng nhau học cách giữ gìn, bảo vệ và bày tỏ lòng biết ơn cuộc đời nơi mọi sinh vật trên hành tinh trái đất cùng thừa hưởng chung nguồn sống hồn nhiên miên viễn của vũ trụ. Nhờ giáo lý của đức Phật, con người hàng ngày bước những bước vững chắc tự tin trên hành tinh trái đất, tìm mình trong vũ trụ, soi mình trước tấm gương đời. Bằng giáo lý của đức Phật được truyền bá, con người biết mình, tin mình có khả năng tự làm bẻ, tự đóng thuyền đưa mình đến bên kia bờ giác bằng những hành động thiết thực, bằng tấm lòng khoan dung, vị tha, bác ái dành cho đời.

Vẫn mãi mãi là hạt bụi luân chuyển ngàn triệu năm theo duyên khởi đất trời nhưng biết nương nhờ giáo lý của đức Phật, người con Phật có khả năng chọn cho mình những hạt bụi thiêng trong trùng trùng bụi cát, sao cho sự sống trong từng mỗi hơi thở mang lợi ích đến muôn người, trái vạn vật. Biết ơn ông bà tổ phụ cho ta thân người, biết ơn đất nước hàng ngày nuôi dưỡng mầm sống trong ta, biết ơn đức Phật cho ta trí tuệ để có thể nhận rõ mọi sự vật từ bản chất thật của nó, từ đó tìm thấy lại cái bản lai diện mục của mình :

*"Chúng sanh vô biên thế nguyện độ,
Phiền não vô tận thế nguyện đoạn,
Pháp môn vô lượng thế nguyện học,
Phật đạo vô thượng thế nguyện thành".*

Bốn nguyện lớn của đức Phật vì thương xót chúng sanh đang chịu đau khổ chìm đắm trong sinh tử. Lòng từ bi, trí tuệ sáng suốt của Người mãi mãi soi rọi cho chúng ta trên con đường đi đến sự giác ngộ. ngày Đản sinh đức Phật! Ngày tràn gian vạn đóa sen hồng đua nở, chào đón hạt bụi thiêng gieo chất ngọc cho đời!./.

Chân thành cảm ơn Thầy Khoa Thiện Minh đã gửi tặng phiên bản vi tính (Bình Anson, tháng 04-2001).

[\[Trở về trang Thư Mục\]](#)

update: 14-04-2001